

JAKUB HRDOUN

V PAVOUČÍ SÍTI

FRAGMENT

V pavoučí síti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Hrdoun
V pavoučí síti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JAKUB HRDOUN

V PAVOUČÍ SÍTI

*Rodičům
díky za podporu*

PROLOG

To místo vypadalo na první pohled zcela nevinně.

Prašná cesta se tu prudce svažovala dolů a po obou stranách ji obklopoval les. Na jejím začátku nahoře na kopci, asi tři sta kroků odsud, byl východ z lomu. Právě tam se teď objevilo několik mužů.

A mezi nimi vozík.

Všech třináct vojáků i jeden nebohý dělník z lomu, který vozík táhl, věděli, co je čeká, až se dá dřevěný okovaný vůz do pohybu. Jediná šance, jak tomu zabránit, byla drahocenný náklad co nejvíce rozjet.

Dva strážníci před vozidlem se dali do lehkého klusu. Dělník a další dva vojáci náklad roztlačili, chytili ho za brzdicí lano a vydali se za ním. Po obou stranách vozíku běželi tři vojáci.

Celý průvod uzavírali další tři strážci, kteří měli přepravu jistit, kdyby došlo k přepadení a eskorta kolem pokladu selhala.

Náklad o váze sta korbelů se dával rychleji a rychleji do pohybu a záleželo jen na vteřinách, kdy prosvíští kolem onoho místa.

Dva pozorovatelé měli svůj úkryt asi o dvě stě kroků níž. Nesledovali však řítící se vozík, ale těkali očima z jedné strany cesty na druhou.

A pak přišel ten okamžik.

Z levé strany cesty se vyřítilo asi třicet mladíků. Ozýval se křik, rachot vozíku i sypajících se drahokamů a kolem vířilo mnoho prachu. Oba dva natahovali krky, chtěli vědět, jakým způsobem se těm odvážlivcům vždycky podaří zastavit těžký vozík a při tom vyřídít třináct z jejich nejlepších mužů.

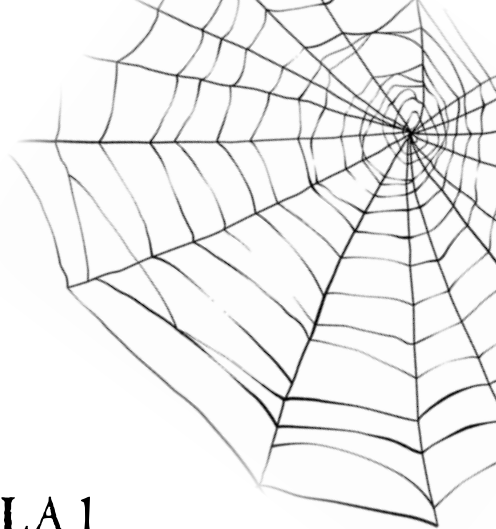
Jenže dnes to proběhlo stejně jako jindy.

Ještě než se všechn prach stihl usadit, byli všichni vojáci na zemi a mladíci se rychle začali ohýbat pro modré lesknoucí se kusy drahokamů a cpát si je do kapes. Ozvalo se několik úderů a křupnutí, jak velké kusy rozbíjeli na menší, po chvílce se všichni jako na povel zvedli a zmizeli v lese na pravé straně cesty.

Žádný z nich mezitím nepromluvil jediné slovo a na cestě po nich zbyl jen převrhnutý vozík a čtrnáct nehybných těl, na která se teď klidně snášel oblak prachu.

Postarší muž se otočil k druhému.

Ten semkl rty a přikývl.

KAPITOLA 1

I

Nejrušnější část jarního odpoledne již mělo toho dne Královské město za sebou. Ze svých krámků se domů trousili poslední opozdilci, kteří ještě na poslední chvíli stihli uklidit nepořádek po náročném dni. Někteří z nich se postavili u sousedky pro pár posledních kusů ovoce či zeleniny, jiní spěchali za ženou domů na večeri. Občas tu proběhl nějaký poslíček nesoucí poslední nedoručenou zprávu těsně před tím, než si oddechne, odhodí poštáckou čapku a vydá se do útulného domova. Na rozích ulice v západní části města klevetily hloučky starých babek se starými šátky přes mastné šedivějící vlasy, které se ještě nestihly rozloučit; většinou na něco hlasitě nadávaly nebo vynášely do nebes pana místodržícího.

„Copak ubohej kobyle nedáváš nikdá nažrat, lakomče?“ šťouchl nevrlý muž do mladíka. „Jen ji pěkně přetáhni, ať se trochu pohne, chci bejt doma co nejdřív! Kam to točíš, nemotoro?! Říkal jsem do Hroznovej, ne sem k Laštovičkovej!“

Tobiáš si povzdechl. Pán si nepřál do Hroznové ulice. Když do vozu nastoupil, nakázal mu, ať ho odveze k západní vinárně. Tohle ale nebylo nic neobvyklého.

„Sakra, vy mladý! Nevím, že si ještě dovolujete stěžovat, kolik dostáváte za tu práci! Dyt' ten Čtrnáctej zákon je naprosto smysluplněj; člověk vám řekne, co po vás chce, a vy to na just uděláte jinak! Doufám, že ti je jasný, že za takovouhle prachbídnu službu vode mě nevyžebraš ani měďák.“

„Jistě, pane,“ odpověděl mladík, „ani nemám pocit, že bych si ho zaslouhoval. Nejlepší bude, když zůstane ve vaší kapse.“

Tobiáš jemně navedl Amandu doleva, směrem k Hroznové ulici. Konec cesty už se blížil.

„Jó, Sacculos má za kloboukem. V dnešní Pravdě říkal, že s králem vážně přemýšlí o zprísnění Čtrnáctýho zákona. To je dobrý, co?“

„Cožě říkal?“ ujelo Tobiašovi o chlup rázněji, než měl v úmyslu.

„Myslíš, co říkal velectěný pan místodržící Sacculos?“ zaštěbetal muž.

Amanda zahrnula za poslední roh a dostali se do Hroznové ulice.

„Jistě, pane, myslel jsem pana místodržícího Saccula. Ptal jsem se, co rozebíral v dnešním tisku.“

Vůz zavrzal a zastavil. Muž se zasmál a Tobiašovi za zády zašustil novinami. „Vždyť si to můžeš sám přečíst, chlapče... Pravda stojí jen patnáct měďáčků.“

„To máte svatou pravdu, pane,“ odpověděl bezmyšlenkovitě, seskočil z kozlíku a otevřel dveře. Mohutný cestující, zřejmě obchodník nebo nějaká podobná verbež, provokativně listoval v několika listech dnešních novin přímo před Tobiašem a navíc si jednu ze svých tlustých nohou položil přesně k místu, kde měl Tobiaš uklizenou stoličku.

Mladý vozka byl na podobné chování zvyklý, šikovně malý schůdek zpod kupcovy končetiny vyprostil, aniž by se jí dotkl, a postavil stoličku na zem.

„Nuže, pane, jsme na místě.“

Muž překvapeně vzhlédl od novin. „Ale nepovídej, já si asi nevšimnul, že ta tvoje herka už přestala klapat lacinýma podkovama vo dlážďení.“

„Obávám se, pane, že tamhle o ulici dál na mne mává můj další cestující, a nerad bych ho nechal čekat. Mohu vám pomoci ven?“

Muž nevrle zabručel a začal se soukat z vozu. Nejdřív jednu nohu, pak druhou, Pravdu pěkně s sebou, aby si ji vozka nemohl přechíst. Oba moc dobře věděli, že obyčejný vozka, který podléhá Čtrnáctému zákonu, si nemůže dovolit ani něco tak obyčejného jako městské noviny.

Muž se nemotorně postavil oběma nohama na schůdek – kupodivu se tam udržel a stolička našťestí jen mírně zavržala – zhoupl se nahoru a dolů, zkoušel, jestli Tobiášův výtvar vydrží, a pak zklamaně sestoupil na zem.

„Přeju pěkný pracovní den, zmetku!“

„Vám taky, *pane*,“ zašklebil se mu za zády Tobiáš, hodil schůdek pod lavici a oprášil polštář na ní. Pak se vyhoupl na kozlík, pobídl Amandu a rozjel se pro dalšího cestujícího.

Ten už dnes bude poslední, pomyslel si.

I přesto, že byl na protivné chování svých zákazníků zvyklý, měl toho až po krk. V práci byl od rána, odvezl šestnáct cestujících a vydělal si pětapadesát měďáků. Za celých deset hodin únavné a ponižující práce utržil jen tolik, za co pro sebe a svého churavého otce mohl koupit chudší večeri, po které ulehnou do studených postelí s napůl prázdným žaludkem. A to ještě nesměl zapomenout na to, že Amanda by také něco ráda zakousla.

Chlapík, který na vozík mával, byl menšího vzrůstu se špičatým kloboukem s širokými okraji a dlouhým hábitem až k zemi. Vypadal jako pouliční čaroděj. Do obličeje mu moc vidět nebylo, ale Tobiáš měl takové výstřední zákazníky nejraději.

Zpravidla byli nejméně protivní a alespoň člověku zaplatili.
„Dobrý muži!“ zvolal mužík a vydal se kočáru naproti.
„Svezl bys mě pár ulic k popravišti?“

„Zajisté, pane,“ odpověděl Tobiáš a zastavil. Chystal se seskočit, otevřít pánovi dvířka a připravit schůdek, jenže ten podivný chlapík zvedl ruku, sklopil hlavu a křikl: „Jen sed, mladý muži! Už toho musíš mít za dnešek dost, pořád jezdit sem a tam, jen sed, já se tam dostanu sám.“

Tobiáš na něj chvíli nechápavě zíral. Jednak ho zarazilo to zvláštní sklopení hlavy, jako by nechtěl, aby mu viděl do obličej, a také samozřejmě nebyl zvyklý na takovou lidskou spolupráci. Jenže než se nadál, chlapík v hábitu si otevřel, naskočil, zabouchl za sebou a vyklonil se z okénka za Tobiášovými zády.

„Můžeme jet,“ oznámil. Tobiáš tedy pobídl Amandu a dali se do pohybu.

„Dneska jsem si zase po dlouhé době koupil Pravdu,“ ozval se po chvíli mužík a zašustil Tobiášovi za zády. „A poslyš, to si ze mě ten Sacculos snad dělá dobrý den.“

Tobiáš ztuhl. Tohle nebyl vůbec dobrý začátek. Jsou jen dva typy lidí, kteří se takhle mohou vyjadřovat o místodržícím Královského města. A to jsou buď špehové z městské stráže od Retreda II., kteří se snaží načapat mladé při „hanobení“ místodržícího, anebo blázni, kteří utekli z Velké městské ošetřovny z Duševního oddělení vrchního doktora Julia. Tobiáš nevěděl, koho by chtěl vézt raději.

„Píšou tady, že chtějí Čtrnáctý zákon zavést až do dvaadvaceti let.“

„Hm,“ zabručel mladík a popohnal Amandu. Takového člověka chtěl mít co nejdříve z vozu.

„A taky tady toho chytráka dokonce citují,“ pokračoval muž a Tobiáš cítil, že jde opravdu do tuhého. Prudce zabočil z tržnice do ulice Ostrých nožů.

Muž za ním spustil sladkým posměvačným hláskem: „*Dnešní mládež je opravdu nenapravitelný článek naší společnosti, poslední dobou se v tom utvrzuji víc a víc. Pochopitelně jim nestačilo, že jsme jejich výdělky omezili na nízkou – ano, přiznávám, nízkou, leč spravedlivou – mzdu, aby pochopili pravou hodnotu peněz a nemohli za dvě hodinky sbírání borůvek dostat hrnec stříbrníků. Co tomu říkáš? Nevím, že můžeš jen tak nečinně sedět, když si nemůžeš vydělat víc než jen dvanáct měděných za hodinu! A i to chce snížit!*“

„Cože?!“ vyhrkl Tobiaš, až se lekl, jak hlasitě, a skoro porazil ceduli hostince U Šesti vdov. Hostinská vyběhla ven a cosi za vozíkem vykřikla.

„Jen poslouchej, cituju velectěného Saccula: *Kvůli lepší výchově mládeže jsme se tedy rozhodli od začátku příštího roku omezit jejich přívýdělek na JEDENÁCT měděných za hodinu.*“

Tobiaš si odkašlal. „No, pane, já si myslím, že dohromady to zas tak strašné omezení není. Nesmí se z toho dělat takový poprask a...“

„To se mi snad jen zdá!“ zakvílel cestující. „Přece se nesmíš bát vyjádřit svůj názor, chlapče! Můžou ti sebrat peníze, dům, dokonce ti můžou sebrat i rodinu, ale nikdy – a to si dobře zapamatuj – nikdy ti nesmí sebrat *TEBE*.“

„Co tam píšou dál?“ zeptal se Tobiaš, aby odvedl řeč. Věděl, že ten muž má naprostou pravdu.

„Jsou tu obvyklé špeky, jakože dvorní dáma číslo pět řekla, že dvorní dámě číslo šest nesluší její šaty... a potom tady ještě čtu článek od Svatého Otce. Má to nadpis: *Svatý Otec se zamýšlí nad smyslem dnešních Svatých dnů oproti dobám, kdy byl ještě mladý.*“

Tobiaš zpomalil, tohle ho zajímalo. „Povídejte, co se tam píše?“

Chvilí bylo ticho. „Říká, že prý v dřívějších dobách, kdy se chodilo do kostela a prováděly se složité obřady... *neříkám sice, že byly přímo mrháním času, čas věnovaný Bohu není nikdy zbytečný, leč mám za to, že byly mnohem méně účinné než dnešní Svaté dny. Lid se sejde*

každý týden po zkráceném pracovním dni v Sacculově paláci – poslyš, to je drzost; král je sedm let nemocný a léčí se za mořem na lepším vzduchu a ten mazaný místodržící, který to dělá jen kvůli prachům, už měl tolik drzosti, že Královský palác přejmenoval na Sacculův palác. Sakra, jak na takovouhle habaďuru může tolik lidí skočit?!

Pokračuje to tady... Lid se sejde každý týden po zkráceném pracovním dni v Královském paláci a spolu s představiteli města probírají různé záležitosti. Vedle toho, že lidé mohou vyjádřit svůj názor před celým městem – což se nikdy v minulosti nedělo – je i Bohu věnovaná část velmi silně procítěna a musím se vám, moji milí spoluobčané, přiznat, že konečná modlitba na rozloučenou mě vždy přivádí k dojatým slzám.“ Muž si zhnuseně odfrkl.

Tobiáš opatrně Amandu navedl do úzké uličky. K popravici zbýval už jen kousek cesty. To, co teď jeho podivný cestující vyprávěl, mu už nějakou dobu vrtalo hlavou. Každý týden se nejméně dva tisíce obyvatel odebraly do Královského paláce a tři hodiny se tam tísnily. Ano, chodilo jich tam dost, aspoň třetina celého města, a Tobias ani jeho přátelé přesně nevěděli, co se tam děje. Měli tam vstup přísně zakázán, což patřilo spolu s omezením jejich mzdy do Čtrnáctého zákona.

„A ještě tady taky v krátkém odstavečku podotýká, že je škoda, že se Svátých zasedání neúčastní Retred II., velitel městské stráže a armády. Nejspíš má ve své pevnosti za hradbami mnoho práce a my mu tímto děkujeme, že nám zajišťuje bezpečí, zatímco hovoříme s Bohem. No, to si ale dali s dnešní Pravdou skutečně záležet. Jedna velká lež a spiknutí je to.“

Amanda dala přednost malému chlapci, který nesl v nůši bílé prádlo a vběhl jí přímo pod kopyta. Tobias už se připravoval, že za svými zády uslyší nějaké mudrování o tom, jak jsou ty dnešní děti neposlušné, ale místo toho se ozvalo: „Jen se podívej, jak pracuje tenhle malý klučina. Pomáhá matce s prádlem.“

Hlas měl náhle mnohem jemnější a starostlivější. „Nemyslím si, že je dnešní mládež nějak zkažená nebo špatná, jak se

domnívá většina lidí tady ve městě. Jsou to prostě děti a chovají se přesně tak, jak se choval Sacculos, když byl malý spratek.“

Tobiáš vykličkoval mezi pomníky na náměstí a zastavil přímo u šibenice. Byla prázdná. Z dřevěného ramene se houpala připravená oprátka.

„Děkuju ti za odvoz, než bych sem došel, bylo by už zítra. Ani se neptám, kolik jsem dlužen, nejspíš bys mi řekl, že dvanáct měďáků, vid’? Chachacha!“ zacinkal mincemi, natáhl z okénka ruku a nasypal je všechny Tobiášovi do dlaně.

„Měj se dobře,“ řekl, otevřel si dvířka a vyskočil ven.

Tobiáš nevěřícně zíral na to, co dostal. V dlani se mu blýskalo osm stříbrných. *Osm set měďáků.*

Chtěl se otočit, aby se za pánem podíval a mohl se přesvědčit, že to nebyl nějaký nebeský anděl, který chtěl do té nespravedlnosti zasáhnout, jenže podivínský chlapík už byl pryč.

Tobiáš nasucho polkl a v hlavě mu proběhlo, že jestliže toho člověka vezl půl hodiny, jeho cestující porušil Čtrnáctý zákon o omezení mzdy víc než stokrát.

Nasypal si mince do kapsy, otočil vůz a vydal se k Amandi ně stáji na opačné straně města.

2

Ve stájích už čekal Heron, šestnáctiletý hromotluk, který dělal v jejich tříčlenném cechu Mladých vozků podkoního. Spolupracovali a rozdělovali si peníze. Většinou si každý po odečtení výdajů na koně vydělal kolem pěti měďáků denně, tak na necelou čtvrtku bochníku.

Tobiáš asi před rokem sehnal levný malý povoz, s kterým jezdil. Práce to nebyla moc výdělečná, ale ono ani o výdělek nešlo. Důležité bylo něco – cokoliv – dělat a Tobiáš a jeho kamarádi měli k takové práci vždycky blízko, a vzato kolem

a kolem, jednou za čas je to dokonce i bavilo. To, co na tom bylo asi nejlepší, bylo pomyslení, že vědí něco víc než kdokoli jiný ve městě. Víc než Sacculos. A když si tuhle myšlenku stále znova a znova opakovali, mohli kterékoli protivné babce na její nadávky klidně odpovědět: „Máte naprostou pravdu, babičko.“

Heron dnes ale moc vysmátý nebyl. Stroze na Tobiáše kývl a poklepal si na zápěstí – tam, kde bohatší lidé někdy nosívali hodinky.

„Říkal jsi v pět, je půl sedmý,“ zahučel a s Tobiášovou pomocí z Amandy odstrojil otěže.

„Promiň, zapomněl jsem. Dneska to bylo zlý a nechtěl jsem platit další seno z vlastních peněz.“

Heron jen zabručel. „Pojedeš zítra?“

„Rafael možná dva tři lidi odveze, pak se postará o koně a to bude stačit.“

Mohutný podkoní přikývl a odvedl Amandu dovnitř.

Tobiáš se rozhlédl po ulici. Byla téměř prázdná. Obchody na druhé straně už byly všechny zatažené a zamčené, kromě jedné hospůdky na rohu. Pomalu se začalo šerit.

Otevřel vrata do jejich maličké stáje dokořán a vtlačil vůz dovnitř.

„Nechceš se k nám dneska večer přidat? Larmos a Tifuel sehnali sud piva.“

Tobiáš se teskně usmál. „Hlavně to moc nepřezěňte, ať jste zítra ráno v pořádku. A žádné makovičky.“

„Ale Tobiáši, nebuď takovej suchar. Myslím, že bereš život moc vážně.“

Menší mladík pokrčil rameny. „Možná. Musím udělat otci něco k večeři a rád bych se před zítřkem vyspal.“

„Taťkovi by nevadilo, kdybys přišel o dvě hodinky pozdějc. Tobiáši, musíš z toho života přece taky něco mít, ne? O holky se nezajímáš, ani s náma nikam nechodíš... Jde to s tebou z kopce.“

Tobiáš pokrčil rameny. „Už budu muset jít, Herone. Měj se dobře a užijte si večer,“ usmál se a zamával mu.

Pak vyšel ven a ztemnělou ulicí se vydal domů.

Když zahnul za první roh, na opačné straně ulice se zpoza lampy vynořila postava a pomalu se vydala za ním.

3

„Ahoj, už jsem doma,“ houkl Tobiáš do malého podkrovního bytečku, když otevřel dveře.

„Já také,“ přisvědčil otec. Tobiáš se usmál – jeho otec měl ochrnuté chodidlo, takže byl doma téměř pořád. „Vrátil jsem se z práce asi před hodinou, koupil jsem něco k snídani a uvařil večeři.“

Podobné vtípky mívál otec často. Většinou všechno tohle zůstávalo na Tobiášovi. Stáhl si boty a navlékl teplé ponožky, které dostali od štedré paní domácí z přízemí. Pak vešel do kuchyně.

Otec byl natažený ve svém houpacím křesle, o stolek opřenou hůl a četl noviny, které dostal od domácí. „Kolik jsi dnes odvezl lidí? Byl jsi tam nějak dlouho.“

„Není až tak zajímavé, kolik jsem jich odvezl, jako spíš, kdo se mnou jel poslední,“ řekl Tobiáš a popsal mu, jakého podivného cestujícího vezl.

„No, a podívej,“ sáhl si do kapsy, „co mi dal.“

Otec chvíli zíral na osm stříbrňáků v synově hrsti. Podívali se na sebe. Otec ukázal prstem na podlahu a pak si ho přiložil na ústa. Tobiáš přikývl. Častokrát, když si povídali o něčem tajném, museli šeptat, protože mezi prkny v podlaze bylo do přízemí leccos slyšet.

„Dneska tu byla domácí,“ řekl Tobiášův otec po chvíli. „Donesla mi oběd a připravila nám večeři.“

„Výborně, ohřeju to. Nevím, jestli jsem se zmiňoval, ale zítra jdu do práce, mám to tam na starost.“

Otec přitakal. „Dobře. Ať se vám daří.“

4

„Myslím, pane, že jsem konečně narazil na někoho, kdo by mohl být nějak užitečný.“

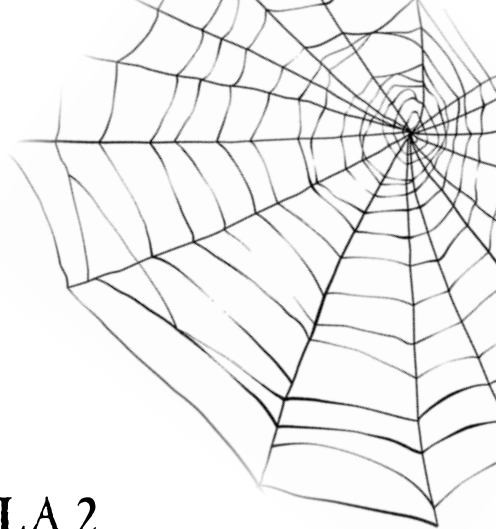
„Je mladý?“

„Ano, přesně podle našich představ.“

„Sleduj ho a ujisti se, že ses nespletl.“

„Přesně to udělám.“

„Výborně.“

KAPITOLA 2

I

Retred II. velel královské armádě a dohlížel na bezpečnost ve městě.

Za severovýchodními hradbami Královského města stála jeho pevnost.

Šlo o třípatrovou kamennou stavbu, která veliteli královského vojska sloužila zčásti jako dům a částečně jako pracovna.

Měl jednu dceru. Lid a společenské zásady na něho sice tlačily, že by měl ve svém postavení mít přinejmenším jednoho syna, jenže on se svojí paní Lostris o další dítě nestáli a rozhodně jim nevadilo, že Feriele je dívka.

To byla jedna z věcí, kde se Retred se svými názory rozcházel se Sacculem a jeho tajemníkem Būdvaelem. Retred byl člověk oddaný království, o bezpečnost ve městě i pořádek v armádě se staral naprosto bezchybně, jenže byly věci, které Retred rád porušoval a které si jednoduše dělal podle svého. Což dohromady zapříčinilo to, že - i když v porovnání s tlustým místodržícím Sacculem měl pro obyvatele Královského města mnohonásobně větší přínos - lidé ho moc rádi neměli. A nebylo žádným tajemstvím, že nebýt tak oblíbený v početné

královské armádě, nejspíš už by Retred II. dávno nebyl tím, kým je. Ani král léčící se ze své podivné nemoci už sedmým rokem za mořem ho neměl příliš v oblibě. Teď ani předtím.

Jeho dcera Feriele se vzdělávala s pomocí dvou domácích učitelů a do společnosti se dostávala jen se svou matkou nebo otcem při nějakých jednáních. Alespoň si to tak všichni mysleli.

Feriele byla velmi komunikativní a společenská bytost a opravdu jí nestačila společnost dvou šedesátiletých dědečků s brýlemi, kteří na ni každý den dopoledne čtyři hodiny mžourali, snažíce se ji zaujmout, ani se nehodlala spokojit s povyrazením s několika dvorními dámami, které byly nejméně o deset let starší než ona.

Nebylo vhodné ani bezpečné, aby Feriele chodila sama do města na trh nebo se jen projít mezi lidmi.

Feriele si i přesto postupem času přátele mezi obyčejnými mladými lidmi získala. Nejblíže se seznámila s dvěma podobně starými dívkami, kterým dokonce řekla o své pravé totožnosti.

Nebylo žádným tajemstvím, že Feriele občas doprovázela skupinku asi třinácti vojáků ze zbrojnice k lomu. Vojáci, kteří hlídali vytěžené plurimy na cestě z lomu do města, tudy chodili každé dopoledne a na tom, že je doprovázela dcera jejich velitele, nebylo nic špatného.

Pro obě strany to byla příjemná a vítaná společnost a Retred II. ani jeho paní Lostris proti tomu nikdy nic nenamítali. Proč by také měli? Na první pohled to byla naprosto nevinná a obyčejná věc. Dívkám se nic nemohlo stát, když byly ve společnosti Retredových mužů.

Dvě Ferialiny nejbližší přítelkyně ji na těchto cestách plných smíchu a žertů také občas doprovázely.

Jejich procházky měly stále stejný scénář. Každá z nich si vzala na starost část vojáků a s nimi celou cestu vinoucí se

vzhůru ke Hrotu přátelsky klábosila. Sem tam nějakého z rozmaru objala a společně všechny vojáky naplno zaujaly.

Cesta stoupala až ke Hrotu, vysoké špičaté skále. Z jižní strany tu rostlo husté křoví a začínal tu les, táhnoucí se přes obě cesty vedoucí z města až k velkému Borůvkovému lesu.

Tady u Hrotu se cesta prudce stáčela doleva.

V tomto ohybu musela být pozornost všech třinácti vojáků naplno věnována dívkám. Vzhledem k tomu, jak byly všechny – a zejména pak Feriele – neobyčejně krásné a přitažlivé a uměly svou roli zahrát naprosto dokonale, to nebylo nic obtížného.

Feriele se v tuto chvíli musela postarat ještě o jednu zásadní věc: vybrala si jednoho z vojáků a přesunula se s ním na konec skupiny. Musela ho naprosto uchvátit, aby odvedla na chvíli jeho pozornost.

Zpravidla se zastavila, natočila si ho tváří k sobě a zblízka mu pohlédla do očí. Je třeba přiznat, že ač byla Feriele sebe-nádhernější dívka, vojákovo omámení nemohlo vydržet věčně. To ale nebylo ani potřeba, stačila pouhá vteřina, aby v tu chvíli vojákovi na hlavu bleskově přistál pytel z tlusté neprodyšné látky. Aby zanikl jeho přidušený výkřik, začala se Feriele nahlas smát. Pak byl voják třemi silnými mladíky rychle odtažen do křoví u cesty.

O vteřinu později už kráčela Feriele zaháknutá do zdánlivě stejného mladíka s vojenskou uniformou, který měl přes hlavu přetaženou masku proti prachu, jež se používala v lomu, a smála se tomu, jak v ní vypadá.

Pár minut nato došli k malým dvířkům v obrovském kopci, za kterým se vznášela k nebi mračna prachu. To už byl lom.

Kousek od něj u cesty do města stál malý stánek se sladkostmi. Všude kolem rostly stromy.

Výměna, klíčová část celé akce, proběhla úspěšně. Nastrčený mladík si masku zatím nestáhl, takže ostatní vojáci nemohli

poznat, že to není jejich kamarád. A až zajdou do lomu, už si masku ani sundat nesmějí.

Tři dívky se s vojáky rozloučily a vydaly se po cestě do města.

Třináct vojáků prošlo úzkým tunelem v kopci, který ústil v obrovské zaprášené kotlině.

Ve dvanáctihodinových směnách tu pracovalo pětadvacet kopáčů, kteří ze stěn dolovali plurimy. Ty se vozily do Královského města, kde je Sacculův tajemník Būdvael měl co nejvýhodněji prodat a výtěžek z nich přidat do městského rozpočtu. Měsíčně se jednalo přibližně o pětasedesát tisíc stříbrňáků, což mělo obyvatelům města zajistit snížení daní o dobrou třetinu.

Tedy jen v tom případě, že všechno vyšlo tak, jak mělo.

Nyní ale bylo potřeba rychle jednat. Vojáci v lomu nepobývali nikterak dlouhou dobu. Přejít dlouhé údolí zabralo na nejvýš deset patnáct minut, a když došli na jeho druhý konec k východu, odkud se vozíky odvážely pryč, náklad už byl připraven spolu s dělníkem z lomu, který vozík táhl.

Feriele a její dvě přítelkyně se ihned poté, co se za vojáky v lomu zabouchla dvířka, zastavily ve stánku, který stál jen pár kroků od vchodu do lomu.

Bylo zvláštní, že někdo postavil stánek s občerstvením zrovna na takovém opuštěném místě. Denně tudy rozhodně neprošlo víc než dvacet nebo třicet lidí na procházce, ale po tom, co vyšlapali prudký kopec z města, si každý rád dopřál něco dobrého na zub, a tak se moc neptal.

Střídaly se tu dvě dívky, které ve stánku ve skutečnosti pracovaly z úplně jiného důvodu, než byl pouhý prodej sladkostí. Tím, že si Feriele u stánku koupila nějaké lízátko, dala mladé prodavačce signál, že výměna vojáků proběhla úspěšně. Pár minut nato si pro něco chutného přišla skupinka dalších dívek, které tu byly zdánlivě také jen na dopolední procházce. Kromě cukrové vaty, s níž odcházely od prodavačky, si odnášely informaci o tom, že nastrčený voják je opravdu v lomu.

Mezitím, co se Feriele a její dívky s vojáky přesouvaly od Hrotu k lomu, mladíci s omráčeným vojákem také nezaháleli. Jakmile vojáka s pytlím na hlavě vtáhli do křoví, píchli mu jednu z patnácti injekcí s prudkou dávkou makoviček, po které mu rychle ochably všechny svaly, a zanedlouho se ocitl v bezvědomí.

Tato skupina mladíků se skládala z velitele celé akce, dvou jeho nejbližších a šesti levisovců. Levis, jejich šéf, chodil s druhou skupinou, která čekala u místa přepadení. Všichni byli dokonale sešraní a věděli, co je kdy třeba.

Čtyři levisovci vzali pytel s vojákem na záda a pomalu a co nejtíšeji se začali plížit lesem. Ostatní hlídali okolní husté stromy, jestli mezi nimi náhodou neuvidí nějakou babičku, která si v této nevhodné dopolední hodině zrovna vyšla na houby, a rozhrnovali nosičům cestu.

Zanedlouho se dostali k cestě z lomu do města, poblíž stánku. Tam už podle smluveného harmonogramu měla čekat druhá skupina dívek, která se ve stánku se sladkostmi od prodavačky dozvěděla, že vojáci zašli do lomu. Jestliže si tyto dvě skupiny dali vědět, že je na obou stranách vše v pořádku, bylo potvrzeno, že celé přepadení proběhne.

To byl důležitý okamžik.

Dívky, které v pořádku předaly informaci, se začaly urychleně přesouvat do Borůvkového lesa, kde na ně čekal jejich další úkol. Cestou podaly zprávu dvaceti levisovcům, kteří vyčkávali spolu s Levisem kousek od přepadového místa, západně od výjezdové cesty z lomu. Informovaly je o tom, že vše je, jak má být, a že přepadení může v pořádku proběhnout.

Tato hlavní skupina levisovců se tiše příkradla až těsně k cestě, přesvědčili se, že je všude klid a neděje se nic neobvyklého, a čekali na poslední skupinu s omráčeným vojákem, která se pohybovala pomaleji.

Vycházelo to jen tak tak. Když dorazil velitel akce, člověk

z Affenisovy rady, rozdal třinácti zodpovědným levisovcům injekce. Než se stačil omráčený voják probudit, zpravidla se po jedné injekci nacházel v bezvědomí přibližně patnáct až dvacet minut, přidali mu do těla další dávku makoviček.

Čtyři silní levisovci vzali pytel a přemístili se doprostřed houfu. Další měli kladívka, aby mohli větší kusy plurimů rozbít.

Mladíků vždy bývalo přibližně třicet. Všichni se k sobě co nejtěsněji namáčkli a vyčkávali.

Netrvalo to dlouho. Na kopci u lomu se otevřela brána a vozík s pokladem vyjel ven. Ať už byl nastrčený voják, jeden z levisovců, tím, kdo měl za úkol vozík brzdit, nebo klusal po stranách, šel jako předvoj či jako poslední hlídka vzadu, vždycky měl na starosti překlopení vozíku.

Celý náklad vážil asi sto korbělů, což nebyla nijak závratná váha, avšak dohromady s podvozkem to mohlo být klidně dvakrát víc a dobře namazaná kola také udělala své. Rozjet vozík co největší rychlostí bylo jediné bezpečnostní opatření, které přibýlo po tom, co Sacculos nařídil zpřísnit ostrahu z dvou strážců nejprve na čtyři, pak na šest a nakonec na třináct vojáků s tahačem.

Jakmile se dal vozík do pohybu, levisovci schovaní v lese začali tiše od deseti odpočítávat.

A pak jednoduše vyrazili na cestu.

I když vojáci přepadení čekali – nedocházelo k nim denně, ani jinak pravidelně, ale často – v takové rychlosti byli stejně překvapení, a to především tím, jaký zmatek mezi nimi udělal jejich nastrčený druh. Pokud běžel jako předvoj, znenadání se otočil, zvedl ruce nad hlavu a něco nesrozumitelně vykřikl, aby odvedl pozornost, zároveň chytil vozík za okraj a prudce s ním smýkl na stranu. Z vozíku se vyvalilo sto korbělů plurimů. Jestliže měl dělat zadní hlídku, něco zakřičel, odstrčil tahače a natočil vidlici, kterou se brzdilo a udával se směr.

Vlastně bylo jedno, kde se nacházel. Vojáci čekali útok z lesa, ne z vlastních řad.

Levisovci do cesty vběhli těsně po tom, co se vozík vysypal. Jinak by pochopitelně hrozilo, že jim kameny zpřelámou nohy nebo je povalí. Na každého vojáka se rychle vrhli dva domluvení mladíci, jeden mu vrazil injekci – bylo jedno kam, většinou do ramene – druhý ho držel. Pak ho povalili na zem, rychle svázali a začali si malé kusy plurimů strkat do kapes. Jeden nebo dva větší kusy hodili do pytle, v kterém přinesli omráčeného vojáka.

Náhodný pozorovatel, který si nevšiml vteřinové přede hry s překlopením vozíku nastrčeným vojákem, vůbec nemusel pochopit, že k nějaké výměně došlo. Levisovec oblečený do vojenské uniformy si totiž také lehl na zem mezi sbírající mladíky.

V tom spočívalo celé tajemství.

Když měli všechno v kapsách nebo v pytli, rozběhli se – s vojensky oděným levisovcem uprostřed – na druhou stranu cesty do Borůvkového lesa. Hned za prvním stromem ze sebe mladík rychle stáhl vojenskou uniformu, kterou dali do pytle s plurimy, a pak, po chvíli běhu, se přirozeně vmísili s plnými kapsami mezi pohledná děvčata sbírající borůvky.

Sem tam se poohlédli po nějaké houbě, vzali ji do ruky a nikam nespěchajíce se přirozeně a vlastně každý sám dostali přes celý Borůvkový les, který byl jako obvykle plný dětí z Královského i Kupeckého města.

Náklad byl z lomu odvážen jednou denně přibližně kolem jedenácté dopoledne, ale nikde nebylo psáno, že to tak musí být. Vzhledem ke zvyšujícímu se počtu krádeží se v lomu snažili o co největší nepravidelnost, a proto nebyla výjimkou ani desátá dopoledne nebo druhá odpoledne.

Affenis, vůdce a zakladatel celého Společenství, jak si mladíci říkali, byl domluven s kupcem, který od nich drahé kameny vykupoval, že převezme náklad v Malém údolí. A to buď ve dvě

hodiny odpoledne, když kupec jel pro vlnu do Vnitrozemě, nebo kolem páté, když se vracel.

Podle toho, kdy se na vrcholku cesty vynořil vozík, se velitel akce rozhodl, jestli stihnou Dzovinareho při cestě do Vnitrozemě, nebo až pojedou zpět. Domluvil se s levisovci a ti tomu přizpůsobili svou cestu přes Borůvkový les. Když se někde na hodinku posadili nebo nasbírali plnou náruč hub, těžko je někdo mohl podezřívát z něčeho nekalého.

Do Malého údolí se spolu s levisovci vydaly i dívky, které nesly zprávu ze stánku, a další dívky, jež byly rozmístěny v Borůvkovém lese a dohlížely na to, aby všechno proběhlo v pořádku. A zatímco se okolím rozléhaly pisklavé dětské hlásky, levisovci vyprázdnili své kapsy a pytel – pod dohledem velitele z Affenisovy rady – do Dzovinareho vozu.

Potom se všichni klidně rozešli a každý jinou cestou se vraceli domů. Někdo přes Kupecké město Královskou cestou, další zpátky Borůvkovým lesem, jiní si dali tu práci obejít lom ze severu a vrátit se do města kolem zbrojnice a pevnosti Retreda II., kde celé přepadení ve skutečnosti začalo.

Dzovinare pak klidně dojel pro vlnu nebo se rovnou vydal do přístavu v Kupeckém městě, kde na svoji loď naložil vlnu a mimochodem také dvě krabice něčeho dalšího. Přeplavil se na nejbližší ostrov, kde sto korbělů plurimů prodal, převzal peníze a pak se jakoby nic zase vrátil zpátky do města, do svého skromného a chudého domku, zvedl uvolněné prkno v podlaze a vyskládal do skryše další tučnou řádku stříbrňáků.

Peníze pro levisovce, dívky, pěstitele makoviček, Feriele, alchymistovu dceru a další spolupracovníky Společenství vyžvedával Affenis příštího dne na trhu s vlnou. A po vyplacení mzdy těmto všem lidem byl celý obchod uzavřen a Společenství bylo připraveno na další akci.

Sice nikdo kromě Affenise nevěděl, kdy další přepadení přijde, ale všichni se to včas dozvědí.

Jenže dnes to tak hladce neprobíhalo.

Ze tří lidí v Affenisově radě měl dnes přepadení na starosti Tobiáš z cechu Mladých vozků. S Levisem, stejně starým mladíkem, byl jako vždy domluven, že bude čekat s druhou větší skupinou svých lidí u místa přepadení.

Tobiáš se s šesti levisovci, Larmem a Heronem setkal u stánku v půl deváté, jako obvykle.

„Zdravím,“ zvedl ruku na pozdrav a zakřenil se.

Mladíci pokývali hlavou. Právě se věnovali pohledné dívce, která trpěla vedrem v malé budce s černou doškovou střechou.

„Já si dám tamhleten perník,“ řekl Tobiáš a naklonil se přes stůlek.

Dívka se pro něj natáhla. „Dnes to prý vypadá na desátou,“ utrousila tiše k Tobiášovi a pak se opět obrátila k levisovcům.

„Díky, tady máš a jen si to pěkně nech,“ usmál se na ni a vmáčkl jí do dlaně celý stříbrňák.

„Ale, ale, Tobiáši, ty se nezdáš!“ zakvílel jeden z chlapců triumfálně, zatímco stěží zadržoval smích. „Hele, Lujdu na prachy nesbalíš, ale každopádně dobrý začátek!“

Všichni vybuchli smíchy, kromě Tobiáše a prodávající dívky. Tobiáš zůstal naprosto klidný a s chutí se zakousl do perníku, zato Lujda zrudla a založila si ruce na prsou. „Pořád lepší než ty, zlato. Tobě abych se bála prodat i lízátko za dva měďáky, protože nevím, jestli zaplatíš.“

„Já bych se spíš zajímal, jak to, že ví, jak tě sbalit,“ ozval se se slzami v očích Larmos a všichni se opět rozesmáli.

Tobiáš zavrtěl nechápavě hlavou. „Měli bychom si trochu pospíšet, není moc času. Kdo dnes půjde do lomu na výměnu?“

„Já,“ ozval se o rok starší Tifuel. „Vychází to na mě. Mám v batohu pytel i oblečení,“ ukázal si na záda a Tobiáš přikývl.

„Tak pojdte,“ vyzval je Tobiáš. „Měj se, Lujdo,“ otočil se ještě na dívku a ona také zvedla ruku na pozdrav.

„Dobře, že ses nezapomněl rozloučit, to je důležitý,“ šeptl Heron a každý s nějakou povinně zakoupenou sladkostí se vydali po cestě z kopce.

Pak se rozhlédli, jestli někdo není v dohledu, a zmizeli v lese.

„Poslední dobou chodíš na výměny nějak často,“ obrátil se jeden levisovec k Tifuelovi, „nebude na tebe Affenis za chvílku kvůli Feriele žárlit?“

Hoši se zasmáli, obešli spadlý strom a pokračovali dál. Tobiáš měl radost. Atmosféra byla uvolněná, počasí krásné, všechno vypadalo dokonale. Navíc se očividně dostane rychle domů k tátovi, protože dnes si v lomu opravdu pospíšili.

Zanedlouho se přiblížili k Hrotu, Tifuel shodil ze zad batoh a oblékl se do vojenské uniformy.

„Výborně, ještě si připrav masku,“ řekl Tobiáš a zdvihl pytel.

Náhle zaslechli dívčí smích.

„Sakra, jdeme pozdě! Pojdte!“ Tobiáš se přikrčil a opatrně se prodral mezi několika křovisky. Pak se přikrčil za vysokou skálu těsně u cesty. Za ním se vynořil Tifuel a pak další levisovci s Larmem a Heronem.

Tobiáš poznal Ferialin hlas. Zdvihl ruku a prudce s ní zamával, ať si pospíší, a ukázal čtyři prsty.

Čtyři levisovci se přesunuli dopředu. Dva před Tobiáše, dva za něj. Těm vpředu podal pytel.

Vojáci s dívkami se kvapně přibližovali. První část pochodu už mýjela jejich úkryt.

Tobiáš vytáhl z kapsy pouzdro s injekcí. Otevřel ho a připravil ji hrotem k zemi.

„Je s tebou zábava,“ zasmála se Feriele a Tobiáš uslyšel spokojené zamručení.

Tak to bylo opravdu jen tak tak! pomyslel si Tobiáš, protože pár vteřin nato se dva siláci před ním zvedli a prudce narazili vo-

jákovi přes hlavu pytel. Náhle ležel svíjející se voják na zemi, Tobiáš k němu přiklekl a do připraveného ramene mu vpíchl celý obsah injekce.

Zatáhli ho za ohyb skály a všech sedm mladíků na pytel na chvíli zaklekl, než voják začal pravidelně oddechovat.

Tifuel už byl s Feriele dávno pryč.

Tobiáš ukázal na pytel. „V pohodě? Můžem jít?“

3

Na cestě z Vnitrozemě do Kupeckého města kodrcal kočár. Nacházel se uprostřed lesa, asi hodinu cesty severně od Malého údolí. Cesta se tady hodně kroutila, přemostovala potůčky a objížděla bažiny.

Malý kočár táhl jeden kůň a za ním na kozlíku seděli dva muži. Z dálky by náhodný pozorovatel nemusel vidět nic zvláštního, řekl by asi, že jde o nějaké chudé kupce, protože vzadu nemohli vézt víc než trochu vlny nebo ovoce, zblízka bylo ale poznat, že oběma mužům na kozlíku není ani dvacet let.

Koník pomalu zatočil k dalšímu mostku a zpomalil, než na něj vjel.

Vzadu ve voze zataženém plachtou seděli na zemi nepozorovaně dva další mladíci. Jeden z nich už měl sice na bradě chvályhodné strniště, ale pořád mu bylo jen dvacet let.

„Proč vlastně Dzovinare chtěl, abychom si peníze vyzvedli tam?“ zeptal se tlumeně Rafael.

Ten vousatý poklepal na pytel, ve kterém se nacházely peníze za tři loupeže. Bylo to čtyři a půl tisíce stříbrňáků.

„Je to dost peněz. Na trhu se takový balík špatně předává, aniž by to cinkalo. Několikrát mi to vyplácel ve zlatácích, jenže to potom byl problém rozměnit na stříbrné.“

Affenis se chvíli odmlčel. „Dzovinare toho má teď dost, protože kromě vlny začal jezdit ještě pro zelená rajčata do nějakého severního města. Říkal, že se s nimi dobře obchoduje, protože je v Kupeckém městě nikdo jiný neprodává, a tak si za to říká hodně.“

„Ale naše obchody mu pořád vynášejí nejvíc,“ zasmál se Rafael.

„To ano,“ přitakal vážně Affenis, „to rozhodně. Je směšné, že my, kteří to děláme spíš kvůli té morální stránce, z toho máme málo peněz, a oni, kteří vlastně neriskují téměř nic, z toho vyjdou s takovým balíkem. Dzovinare i jeho překupník.“

Rafael si nemyslel, že by z akcí Affenis nevyšel s balíkem, ale rozebírat to s ním nechtěl. „O kolik méně na korbel nám vlastně překupník platí?“

„Místodržící Sacculos prodává za dvacet pět a půl stříbrného za korbel. Dzovinare sehnal člověka, který vyplácí o osm stříbrných méně.“

Rafael se uchechtl. Affenisova přítomnost ho někdy trochu znervózňovala a snažil se atmosféru trochu uvolnit. Ale Affenis se často nesmál. Vlastně se nesmál skoro vůbec. „No, ani bych se nedivil, kdyby to byl ten samý a měl nás moc a moc rád, protože od nás dostává to samé, akorát na tom každý den vydělá o osm set stříbrných víc, ne?“

„Je to možné,“ usoudil Affenis.

Plachta se náhle odhrnula a někdo naskočil dovnitř. Protože kůň nezpomalil, zřejmě o tom dva vozkové nevěděli a Affenis s Rafaelem byli okamžitě na nohou s dýkami v ruce.

Nový cestující v ruce také svíral dýku. Měl ohnutá záda, bílý obličej a mohlo mu být kolem padesáti let. Spíš než jako zloděj vypadal jako někdo, kdo právě utekl z Duševního oddělení od doktora Julia. V obličejí měl šílený výraz a s vykulenýma bledě modrýma očima lačně zahlížel na oba mladíky.

„Copak od nás chcete, pane?“ zeptal se klidně Affenis. „Asi bych vás měl slušně požádat, abyste zase vystoupil.“

„Chci nějaké tělo!“ zašeptal muž a v Rafaelovi hrklo. Zřejmě byl překvapen i sám Affenis, protože několik dlouhých vteřin na toho šilence jen vyjeveně zíral.

„Asi jsme si špatně rozuměli, pane,“ odpověděl Affenis, prudce k muži přikročil a chtěl do něho strčit.

„Všechno v pohodě?“ ozvalo se z kozlíku.

Rafael se hodlal k Affenisovi přidat, jenže šílený muž prudce vyrazil dýkou vpřed. V tu chvíli sice připomínal zoufale se bránící dítě, jenže Affenise zasáhl. Hrotem dýky se trefil mladíkovi do pravé tváře a vytvořil mu tam krátký krvavý šrám.

Affenis ale nevykřikl. Šílenec si ho zaujatě prohlížel.

Rafael se probral a prudce do toho člověka ramenem vrazil.

Bledý muž ze sebe vyrazil nějaký neartikulovaný skřek, upustil dýku, která dopadla na dno vozu, a vypadl ven. Plachta pleskla a pomalu se vrátila na původní místo.

„Prrr!“

„Jeď dál!“ houkl Affenis. „Už je to v pořádku.“

Rafael se vyklonil ven a na cestě spatřil černě oděnou ležící postavu, která se pomalu začínala zvedat.

„Jeď rychleji,“ zakřičel Rafael dopředu na kozlík. Pak se otočil ke zraněnému Affenisovi. Z tváře měl odchlípnutou kůži, po které stékala krev a rytmicky mu skapávala na rameno. Šílenec Affenisovi dýkou rozsekl tvář. „Jsi v pořádku?“ zeptal se Rafael, ale už když to říkal, věděl, že je to nesmysl. Affenis o takovou starostlivost rozhodně nestál a dohromady se mu vlastně nic strašného nestalo.

„Myslím, že tenhle člověk by tu vůbec být neměl,“ pronesl po chvíli Affenis.

Rafael se otrásl. Na takové rozhovory neměl momentálně náladu a kromě toho nevěděl, co tím Affenis sakra myslí.

„Nikomu o tom nebudeme říkat, Rafaeli, ano?“

„Jistě,“ přikývl Rafael a vytáhl z batohu čistou látku.

„Jen Tobiášovi a Paramovi, zůstane to v naší radě. Ještě si to promyslím a jednomu z vás nařídím, aby zjistil, co je tenhle člověk zač.“

Rafaelovi hlavou probleskla myšlenka, aby to snad nebyl on. Nepovažoval se za žádného zbabělce, ale čeho je moc, toho je příliš. Také si myslel, že to je spíš Affenisův obor než jeho. To Affenis byl pomocník doktora Julia, on jen vozil s Tobiášem protivné babky.

Podal Affenisovi svůj kapesník a čistou látku na obvaz. Affenis si je mlčky vzal a otřel si tvář i rameno.

4

Lujda podala dívce špejli s cukrovou vatou. „Všechno je v pořádku. Jenom prý máte Tobiášovi vyřídit, ať si příště mákne, protože Feriele musela dát tomu vojákovi dokonce pusu, aby ho udržela na místě. A jestli se to bude opakovat, poví to Affenisovi a budou problémy.“

Dívky se zachichotaly a s cukrovou vatou a čtyřmi karamelkami se vydaly po cestě dolů. Kousek pod stánkem už na ně na cestě čekal Tobiáš. Kývly na něho, že je vše v pořádku, a on zase pokynul levisovcům s pytle, kteří byli schovaní mezi stromy.

Přeběhli cestu a spolu s dívkami se zanořili do lesa na levé straně.

Tobiáš je rychle vedl na místo, kde se měli sejít s Levisem. Čas se blížil.

Asi po deseti minutách na skupinu levisovců opravdu narazili.

Šestnáctiletý Levis byl chlap jako hora. Všichni levisovci, jeho přátelé, které sehnal na počátku Společenství, byli silní a o většině z nich se dalo říci, že jsou to hromotluci, ale nikdo

z nich nebyl takový silák jako Levis. Co na něm však Tobiáš obdivoval víc než jeho svaly a sílu, bylo to, že je nikdy nepoužíval nesprávně. Znal desítky kluků, kteří se se svými širokými rameny vytahovali na slabší, a nesnášel je za to, protože on sám to častokrát odnášel. Jenže Levis takové ubohé manýry neměl a s Tobiášem byli výborní přátelé.

„Zdravím,“ šeptl Tobiáš. Levisovci za ním se mezitím vmísili mezi ostatní.

„Dobré dopoledne, veliteli,“ usmál se Levis. „Jde všechno podle plánu?“

Tobiáš přikývl. „Dnes to vypadá už na desátou.“

„Hm, to si nějak pospíšili. Inu, ono je to dobře, rádi budeme brzy doma.“

„Kolik vás je?“

Levis se zamyslel. „Bez Tifuela na výměně devětadvacet.“

„Výborně, výborně.“

Velký mladík se trochu ošil a přitočil se blíž. „Hele, Tobiáši, už delší dobu jsem nedostal peníze a klukům to chybí. Nechtěl bych, aby začali být naštvaní, ale brzy k tomu dojde. Naposled Affenis posílal výplatu před víc než dvěma týdny a od té doby už...“

Tobiáš poklepal Levisovi na rameno. „Buď v pohodě, Levisi. Dnes jel Affenis s Rafaelem za Dzovinarem, měl teď poslední dobou hodně práce, a vezou peníze za tři přepadení, jak říkáš. Zítra jdu s Larmem a Heronem doručit výplaty a u tebe se rozhodně stavím co nejdřív.“

„Díky, Tobiáši. Půjdeme se připravit, desátá se už určitě blíží.“

Levis se vmísil mezi své muže, rozdal jim injekce a začal se domlouvat, kdo s kým půjde na jakého vojáka. Tobiáš přistoupil k pytli a požádal mladíky, aby mu udělali místo.

„Píchnem mu ještě jednu dávku, aby si na to přepadení opravdu nevzpomněl,“ vytáhl pouzdro a z něj vyndal další

injekci. „Když jsem naposledy mluvil s Ovsannou, s dcerou alchymisty, která nám tyhle věci dodává,“ začal šeptem vyprávět nejbližším levisovcům, „povídala mi, že kdyby se jedna takhle injekce dala někomu, jako je Levis, nejenže by nezapomněl, ale možná by ani neztratil vědomí.“

„To ovšem není moc dobrá zpráva, ne?“ odpověděl překvapeně jeden z posluchačů.

Tobiáš otevřel pytel a vpravil vojákovi do ramene obsah druhé injekce. Uslyšel nespokojené zamručení, voják sebou trhl a probral se. Mladíci na něho okamžitě nalehli a Tobiaš mu do ramene vyprázdnil celou dávku makoviček.

„Už tak je to dost drahé.“

„Kolik stojí jedna injekce?“ zajímal se Levis, když všechny obešel a sehnul se k hloučku kolem Tobiaše.

„Nevím to přesně, ale myslím, že...“

Tobiašovi náhle zalehlo v uších. Ozvalo se strašlivé zahřmění.

Všichni zatajili dech a zamrzli uprostřed pohybu. Injekce jako by se přilepila na nehybnou molekulu vzduchu. Nebe bylo modré, nikde žádná bouřka, a přece takový hluk. Několik dlouhých vteřin bylo všude ticho. Divné ticho. Mnohem hlubší a pronikavější ticho než jindy.

„To bylo z lomu,“ hlesl tiše nějaký z levisovců na kraji skupiny.

Všichni se otočili, v každém z nich byla o poznání menší dušička než předtím. Nad svahy lomu se vytvořil obrovský kotouč prachu. Většinou nebylo slyšet, jak kopáči v lomu krumpáči do-lovali plurimy, protože údolí bylo velké a hluboké, ale vždycky měl člověk alespoň nějaký pocit, že se za těmi kopci něco děje.

Tobiaš se podíval na Levisa. Ten mu pohled opětoval.

„Jestli se stala v lomu nehoda, co nevidět sem přijede spousta lidí a mohli by nás najít,“ řekl Larmos.

„Spíš jestli si ve městě budou myslet, že se stala nehoda, a někdo přijde... a řekl bych, že po tomhle zvuku si to myslet budou,“ přidal se Tobiaš.

„Co s tím vojákem tady v pytli?“

„A Tifuel?“

Tobiášovi bylo jasné, že rozhodnutí je na něm. Jestliže teď utečou, riskují Tifuelův život a prozrazení toho, že k loupežím bylo třeba nějaké výměny vojáků, o které zatím nikdo nevěděl. Všechno by bylo zkažené. A jestli tu počkají... je možné, že sem přijde hodně zvědavců a najdou je. Tobiáš ani nechtěl přemýšlet o tom, co by se dělo po tom, kdyby je tu někdo našel.

„Můžeme přejít do Borůvkového lesa, odtamtud je možné utéct, kdyby se někdo blížil.“ navrhl Levis.

„Tifuela by to mohlo zmást, kdybychom se vynořili z druhé strany cesty, a třeba by správně nepřevrhl vozík.“

Levis přikývl. „Myslím, že je to spolehlivý člověk, ale máš pravdu, zmást by ho to mohlo a potom by bylo všechno ztracené ještě víc.“

Tobiáš si skousl ret. „Jestli se sem někdo z města vydá a bude vystrašený – třeba má v lomu známého – a poběží... může tu být s přehledem za deset minut.“

„To máš sice pravdu, ale bude jeden. Než se sem dostane víc lidí, máme klidně půl hodiny.“

Menší mladík pokýval hlavou. „Další otázka je potom, proč bychom tu ještě čekali, a taky...“

Náhle uslyšeli vrznutí dveří nahoře na kopci.

Všichni se o překot začali hrnout přes spadané větve k cestě.

„Stát!“ zahřměl tlumeně Levis.

Všichni se včetně Tobiáše poslušně zastavili a naslouchali. Člověk, který výjezdovou bránu otevíral, ale nebyl v takovém naladění, že by si mohl všimnout nějakého šramotu ve spadném chvoji.

Byl tlustý, celý rudý, valil se z kopce a křičel: „Pomoc! Stala se nehoda! Všechny to tam zavalilo! Pomóóóoc! Stala se nehoda! Všichni kopáči i vojáci jsou mrtví!“

S otevřenými ústy sledovali, jak proběhl kolem jejich úkrytu a zběsile se valil po cestě dolů.

„Co nevidět tu bude hromada lidí!“ zakvílel jeden levisovec. „Nesmí mě tu vidět moje matka!“

„Sakra, Dereku! Tohle už od tebe nechci nikdy slyšet! Když jsem tě do Společenství přijímal, snad jsme se domluvili, že se nikdo nedozví, co tady společně děláme! Nepanikařte, kamarádi!“

„Přesně tak,“ řekl Tobiáš a v hlavě mu začala docházet jedna strašlivá věc. „Všichni se teď sebereme a přeběhneme cestu. Toho chudáka vezmeme s sebou,“ kývl k pytlí s vojákem.

Došel až ke kraji cesty a vida, že je prázdná, dlouho se nerozmýšlel a vydal se do Borůvkového lesa na druhé straně.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Levis tiše Tobiáše, tak aby ho ostatní neslyšeli. Tobiáš mu naznačil, ať se k němu skloní, a když to Levis udělal, uslyšel vystrašený roztřesený hlas: „Umíš zabít člověka?“

„Tobiáši, to přece...“

„Tifuel je mrtvý někde pod kameny v lomu. Jestli se tenhle voják vrátí a řekne jim, že o žádné nehodě neví, všem dojde, že jsme ho vyměnili, a bude po Společenství. A taky po mně,“ dodal tiše, když si představil Affenise.

Všichni už byli na druhé straně cesty, shlukli se k sobě a natahovali krky, aby slyšeli, co si Levis s Tobiášem šeptají.

„Jenže oni poznají, že tam je někdo jiný než ten voják, ne? Poznají Tifuela podle obličeje.“

Tobiáš zavrtěl hlavou. „Třeba mu na obličej spadl kámen. Co ty víš. A i kdyby ne, nezapomínej na Bůdvaela.“

Levis semkl rty. „Nechci se na tom podílet.“

„O co jde, Levisi?“ zeptal se někdo.

„Máš lepší nápad?“ ohradil se Tobiáš nahlas, aby je všichni slyšeli.

Levis na něho bezradně pohlédl. „Tobiáši, takovou věc pře-